

بِسْمِ اللّٰهِ الرَّحْمٰنِ الرَّحِیْمِ

ALTMİŞÜÇÜNCÜ SÛRE-İ CELÎLE
el-MÜNÂFİKÖN SÛRE-İ CELÎLESt
Medenî(; Medîne-i Münevvere döneminde inmiş)dir.
11 âyet-i kerimedir.

O Rahmân ve O Rahîm olan Allâh'ın ismiyle!

1- (Habîbim!) Münafıklar sana geldiği zaman: "Biz şahitlik ederiz ki, şüphesiz sen elbette Allâh'ın Rasûlüsün!" derler.

(Seni gönderen) **Allâh biliyor ki, gerçekten sen elbette O'nun Rasûlüsün!**

Ama Allâh şahitlik ediyor ki, şüphesiz münafık(ların söyledikleri söz doğru da olsa, manasına kalben inanmadıkları için) elbette (onlar) yalancıdır!

2- Onlar (kanlarını ve mallarını korumak için) yeminlerini bir kalkan edinmişler de, bu sebeple (Müslüman görünerek elde etmiş oldukları güvenlik içerisinde, samimi Müslümanları) Allâh'ın yolunda (cihatta bulunmakta)n engelle(me gayretine gir)mişler.

Şüphesiz ki onlar; yapmakta bulunmuş oldukları şeyler ne kötü olmuştur! (İşte onlar evvelden beri kötü amellere alıştıkları için, yalan yere yemin gibi en büyük bir günahı bile kolayca işleyebilmişlerdir.)

3- İşte sana! (Onların) bu (şekilde yalan yeminlere sığınarak münafıklıklarını sürdürmeleri) şu sebeple dir ki; gerçekten onlar (kelime-i şehâdet okuyarak) iman etmiş (görüntüsü vermiş)ler, sonra: "Muhammed'in dedikleri haksız, biz eşekten beteriz!" gibi laflar konuştukları fark edilince bu) inkâr(larından herkesi haberdâr) etmişlerdir.

Bu nedenle de kalpleri üzerine mühür vurulmuştur!

Artık onlar (ölünceye kadar gerçek iman hakkında) ince anlayışa sahip olamazlar!

4- Sen o (münafık ola)nları gördüğün zaman, cisimleri(nin iriliği ve kılık-kıyafetlerinin güzelliği) seni hayran bırakır. Konuşacak olsalar, (dillerinin tatlılığından ve çok edebiyatlı konuştuklarından dolayı) sen bile onların sözünü dinlersin! Sanki gerçekten onlar (senin meclisinde yaslanarak otururlarken, tek başına duramayıp duvara) dayandırılmış birtakım kü tüklerdir(, ruhsuz bedenlerdir, imandan ve hayırdan tamamen arınmış cisimlerdir)! Onlar (korkaklıklarından ve dünyaya düşkünlüklerinden dolayı) her narayı kendi aleyhlerine sanırlar! (Bir kayıp ilanı için bile bağırlı olacak olsa, "Acaba kanlarını ve mallarını mubah edecek bir vahiy mi geldi?" diye akılları başlarından gider.) Gerçek düşman ancak onlardır! Öyleyse (görün-tülerine aldanmayı bırak da) onlardan sakın! Allâh onları katletsin(, kahretsin. Ey müminler! Siz de onlara böylece beddua edin)! Nasıl da (bile bile haktan bâtıla) döndürülüyorlar?

5- O (münafık ola)nlara: "Gelin, Allâh'ın Rasûlü sizin için mağfiret talebinde bulunsun!" denildiği zaman, (kibirlerinden dolayı) başlarını çevirirler. Bir de sen onları (bu sözü kendilerine diyenden) yüz çevirir oldukları hakde görürsün. Üstelik onlar pek büyüklenen

kimselerdir!

6- Sen onlar için bağışlanma talebinde bulunmuş musun, ya da onlar için istiğfar etmemişsin, (bir şey değişecek değildir, zira iki durum da) onlara karşı eşittir.

Allâh asla onları bağışlayacak değildir! Çünkü şüphesiz Allâh (imanlarını gerektiren bunca açık delil gördükleri halde ve dilleriyle iman açıklamalarına rağmen, kalben iman etme dâiresinin dışına çıkmış olan) **o fâsıklar toplumunu (gerçek imana) hidâyet etmez!**

7- Ancak onlardır o kimseler ki (muhacirlere yardım eden ensâra): **"Rasûlüllâh'ın yanında bulunan (fakir ve muhacir) kimselere infakta bulunmanın ki tamamen dağılınlar!" demektedirler.**

Oysa göklerin ve yerin hazineleri ancak Allâh'a aittir. (Dolayısıyla Medîne ehli, fakir muhacirlere yardımını kesse de, tüm rızıkların sahibi olan Allâh onların geçimini temin etmeye Kadirdir.) **Lâkin o münafıklar** (Allâh-u Te'âlâ'nın bu üstün gücünü) **iyice anlayamazlar!**

8- Onlar: "Andolsun eğer (Benî Mustalık gazvesinden) Medine'ye dönecek olursak, yemin olsun ki; elbette o en izzetli kişi, o en alçak olanı mutlaka oradan çıkaracaktır!" diyorlar. Oysa izzet (ve şeref) ancak Allâh'a mahsustur, Rasûlüne aittir ve müminler içindir!

Lâkin o münafıklar (aşırı cehaletlerinden ve aldanmışlıklarından dolayı bu gerçeği) **bilmezler!**

Rivayete göre; Benî Mustalık gazası bitmişti ki; insanlar bir suyun başında toplanmışken, Ömer (Radiyallâhu anh)ın işçisi Cehcâh ibni Sa'îd ile münafıkların reisi olan İbni Übeyy'in antlaşmalısı Sinan el-Cühenî su kuyruğunda kapıştılar. Cehcâh muhacirleri, Sinan da ensârı yardıma çağırınca, fakir muhacirlerden biri Cehcâh'a yardıma geldi ve Sinan'a bir tokat attı. O zaman İbni Übeyy ona: "Bunu sen mi yaptın? Zaten biz Muhammed'in yanına tokat yiyelim diye geldik! Vallahi onlarla bizim durumumuz, ancak 'Besle köpeğini yesin seni!' dediği gibidir! Ama vallahi Medine'ye dönersek, en ulu olan kişi, en alçak olanı oradan çıkaracak." dedi ve "En ulu" tabiriyle kendini, "En alçak" ifadesiyle de Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)i kastetti. Derken kendi adamlarına dönüp: "Vallahi siz bu fakirlere artık arınızı yedirmeseydiniz, şimdi boyunlarınıza binemeyeceklerdi! Öyleyse artık bunlara yardım yapmayın ki Muhammed'in etrafından dağılınlar!" dedi. O sırada yaşı genç olan Zeyd ibni Erkam (Radiyallâhu anh) bunu duyunca: "Vallahi kavmi arasında sevilmeyen zelil ve fakir sensin! Muhammed ise, miraç tacı başında olan, Rahmân'ın izzetiyle azîz ve Müslümanlardan güç almış biridir!" dedi. İbni Übeyy: "Sus! Ben ancak şaka yapıyordum!" dediyse de, Zeyd (Radiyallâhu anh) hemen Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gidip duyduklarını anlattı. O sırada Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)in yanında bulunan Ömer (Radiyallâhu anh): "Ya Rasûlellâh! Bırak beni de şu münafiğin boynunu vurayım!" deyince, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "O zaman Medine'de çok burunlar titrer(, herkes korkuya kapılır ve güven ortamı bozulur!)" buyurdu. Bunun üzerine Ömer (Radiyallâhu anh): "Onu bir muhacirin öldürmesini istemiyorsan, o zaman bir ensârîye bunu emret!" deyince, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem): "Peki insanlar: 'Muhammed adamlarını öldürüyor!' diye konuşurlarsa ne olacak?" buyurdu. Sonra Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve sellem) İbni Übeyy'i çağırarak: "Bu sözleri sen mi konuştun?" diye sorunca, o: "Sana kitap indiren Allâh'a yemin ederim ki, bunlardan hiçbirini ben demedim! Zeyd yalancısıdır!" dedi. Orada bulunanlar: "Ya Rasûlellâh! Bir çocuğun lafını bizim büyüğümüzün sözüne tercih mi ediyorsun? Belki o yanlış anlamıştır!" dediler. Bu hâdise üzerine Zeyd (Radiyallâhu anh) utancından bir süre evinden çıkmadı. Fakat bu süre inince Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem) ona: "Ey genç! Gerçekten Allâh seni doğrulamış, münafıkları ise yalancı çıkarmıştır!" buyurdu. İbni Übeyy'in yalanı ortaya çıkınca, bazıları ona: "Senin hakkında çok şiddetli âyetler indi, Rasûlüllâh (Sallâllâhu Aleyhi ve Sellem)e gidip günahını itiraf et de, senin için istiğfar etsin!" dediler. O da bu görüşü reddetmek üzere başını çevirerek: "İman et dediniz, iman ettim, zekât vermemi söylediniz, onu da yaptım, artık bana Muhammed'e secde etmemi emretmenizden başka bir şey kalmadı!" dedi.

Bu hal üzere birkaç gün daha yaşayıp geberdî. (Nesefî, Hâzin)

9- Ey iman etmiş olan kimseler! Ne mallarınız(la uğraşmanız), **ne de çocuklarınız**(a vakit ayırmanız, namaz, cihat ve Kur'ân okumak gibi) **Allâh'ın zikrinden** (ve ibadetinden) **sizi alıkoymasın! İşte sana! Her kim bunu yaparsa; işte sana!** (Değerli ve sonsuz olan bir şeyi, basit ve fâni bir hayat karşılığında sattıkları için) **ancak onlar hüsrâna uğrayanların ta kendileridir!**

10- Sizin birinize ölüm (emareleri) **gelmeden önce. Bizim size rızık olarak vermiş olduğumuz şeylerin bir kısmını** (âhirete bir hazırlık olarak, muhtaçlara) **infakta bulunun ki, sonra** (zoru görünce): **"Ey Rabbim! Beni(m ölümümü) pek yakın bir süreye kadar geciktirseydin ya, bolca sadaka vereydim ve** (Sana karşı vazifelerini yerine getiren) **salih kimselerden olaydım!"** deyiverir.

11- Allâh eceli geldiği zaman hiçbir nefsi asla geciktirecek değildir! Allâh yapmakta olduğunuz şeyleri(n görünen-görünmeyen tüm yönlerinden) **de** (hakkıyla haberdâr olan bir) **Habîr'dir.**

KUR'ÂN'I MECÎD
VE
TEFSİRLİ
MEÂL-İ ÂLÎSÎ

Mahmud Ustaosmanoğlu